

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 73 16 Νοεμβρίου 2001

Η πλησμονή, ἡ ὑπεροχή καί ἡ γοητεία τῆς γνώσης προβάλλονται σταθερά ὡς ὁ ἀντίποδας τῆς πίστεως στήν ὑπαρξή καί στήν ἀδιάκοπη παρουσία τοῦ Θεοῦ. Στή λογοκρατούμενη ἐποχή μας, πού ἡ γνώση ἔχει ἀπλωθεῖ σέ ἔκταση καί σέ βάθος, στούς ἀπόμακρους ἀστερισμούς τοῦ οὐράνιου θόλου καί στίς ἀνεπαίσθητες δονήσεις τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, ἡ πίστη στό Θεό ἀπωθεῖται καί ἀπομονώνεται ἀπό τό γήπεδο τῆς ζωῆς καί χαρακτηρίζεται, συγκαταβατικά, μουσειακό ὑπόλειμμα τῶν ἱστορικῶν περιόδων τῆς ἀμάθειας καί τῶν προλήψεων.

Η διαλεκτική γνωστή. Καί ἡ ἐπιχειρηματολογία, φαινομενικά, ἄτεγκτη. Ἡ ἐπιστήμη, σέ οἰκουμενική κλίμακα καί μέ πρωταγωνιστή τόν ἄνθρωπο, τήν εἰσδυτικότητα τοῦ λογικοῦ του καί τή δεξιότητα τῶν χειρῶν του, ψάχνει, πειραματίζεται, κατακτάει. Καί στό χῶρο τῆς ἐρευνᾶς της δέν παραχωρεῖ θέση σέ προβλήματα, πού ξεπερνοῦν τό λόγο. Μήτε ἡ πίστη καταξιώνεται σάν μονοπάτι διάβασης στό «ὑπέρ λόγο» καί «ὑπέρ αἴσθηση». Μήτε ἡ ἀναγκαιότητα τοῦ θεϊκοῦ προσώπου προκύπτει ἀπό τά δεδομένα, πού καταστρώνονται στά ἐργαστήρια τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρευνας. Μέ αὐτές τίς ἀβαθεῖς κρίσεις, μέ αὐτές τίς δογματικές «ἀποφάνσεις» κάποιοι παράγοντες τῆς σύγχρονης σύγχυσης προσπαθοῦν νά ἀπωθήσουν τό Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ ἀπό τή Δημιουργία καί ἀπό τήν ἱστορία καί νά ἀποδείξουν τόν κόσμο ἀναίτιο καί ἄσκοπο.

Εὖρος γνώσης ἢ ἔπαρσης;

Αλλά, φίλοι θαυμαστές του λόγου και της γνώσης και, ίσως, δουλευτές της έπιστήμης, πόσο κομμάτι του άτιμητου θησαυρού της έρευνητικής καρποφορίας βρίσκεται συναγμένο στο προσωπικό σας θησαυροφυλάκιο; Οί έπιστήμες, πραγματικά, έχουν πολλαπλασιαστεί και άπλωθεί. Τά εργαστήρια δουλεύουν. Οί άνθρωποι μοχθούν. Οί άνακαλύψεις καλπάζουν. Ό όγκος του έπιστημονικού ύλικού, τών μετρήσεων, τών προβληματισμών, τών άνησυχιών, έχει πάρει τέτοιες διαστάσεις, πού δέν υπάρχει ή δυνατότητα νά μετρηθεί και, πολύ περισσότερο, νά συμπιεστεί στο κεφάλι του πιό σοφού εκπροσώπου του ανθρώπινου γένους μας. Τό πλούσιο ύλικό χύνεται στά εργαστήριά μας. Άλλά δέν υπάρχει όικανός, πού θά κατορθώσει νά τό άγκαλιάσει, νά κάνει τή σύνθεση και νά άποτολμήσει, μέ κρίση καθολικής θεώρησης και μέ δικαίωμα ξεκαθαρισμένης, άπόλυτης γνώσης, νά πεϊ τόν τελικό λόγο και νά καταθέσει τήν έτυμγορία του στα έρωτήματα, πού υπερβαίνουν τόν ανθρώπινο λόγο και τό πεδίο της ανθρώπινης έρευνας.

Ο΄λοι, σήμερα, από τό σοφότερο έρευνητή ίσαμε τόν έρασιτέχνη της έρευνας, έχουν άπομονώσει ένα μικρό κομμάτι του άπέραντου άγρου της γνώσης και δουλεύουν και ψάχνουν και έμβαθύνουν μόνο σ΄ αυτό. Ό διπλάνος χώρος είναι περιοχή άγνωστη. Τά εύρήματα ή και τά προβλήματα, πού άποκαλύπτονται στον έρευνητή μις άλλης ειδικότητας, παραμένουν μυστικά κλειδωμένα και άπρόσιτα. Η ειδικευση έχει βοηθήσει τήν έπιστήμη νά προχωρήσει σέ βάθος. Άλλά της έχει στερήσει τήν ικανότητα νά συνθέσει τήν όλότητα και νά μιλήσει μέ αύθεντία για θέματα, πού δέ βρίσκονται στο όριοθέσιο του κλάδου. Μιά τολμηρή έξοδος από τό χώρο της ειδικευσης και μία άποπειρα αύθεντικής έτυμγορίας για θέματα, πού δέν υπάγονται στον κύκλο της έρευνας του συγκεκριμένου έπιστήμονα, δέ φανερώνει εύρος γνώσης, αλλά εύρος έπαρσης. Υπεροπτική είσπήδηση σέ ξένα δικαιοδοσία. Και διατύπωση άποψης, πού δέν έχει τήν έγγύηση της άμεροληψίας και της αύθεντίας.

Και άν αυτό ισχύει για τό διπλανό κομμάτι του άγρου της γνώσης, ισχύει, πολύ περισσότερο για τά θέματα και για τήν πραγματικότητα, πού εκδιπλώνεται πάνω και πέρα από τήν ανθρώπινη λογική και από τήν καταξιωμένη εύχέρεια της ανθρώπινης έρευνας. Μέ τά διαπιστευτήρια του εξειδικευμένου έπιστήμονα, πού δουλεύει στο στενό χώρο της ειδικότητάς του, δέ δικαιούται κανείς νά άποφαίνεται κομπαστικά και ύπεροπτικά για τά θέματα της πίστης.

Ο΄ποιος νοιώθει μέσα του τήν άγωνία της ύπαρξης, όποιος πιέζεται από τά άτέλειωτα έρωτήματα και ζητάει νά διακριβώσει τή δύναμη και τήν ποιότητα της σχέσης μέ τό Θεό, πρέπει πρώτα νά μαθητεύσει στο σχολείο της πίστης και ύστερα νά εκφράσει τά βιώματά του. Νά γευτεί τή γλυκύτητα της ψυχής, πού γεύτηκαν οί άγιοι και μετά νά διατυπώσει υπεύθυνη άποψη.

Ἐμμονή στό «μηδέεν»

Δέν κατάφερε τό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά κινηθεῖ πάνω ἀπό τή μηδενική διαγράμμιση. Συνάχτηκαν οἱ Μητροπολίτες σέ γενική Συνέλευση, ἄκουσαν τό σχοινοτενή καί ἀποκοιμιστικό λόγο τοῦ Προέδρου, κατέθεσαν στό ταμεῖο τῶν προσωπικῶν συμφερόντων ἀνεδαφικά ἐπιχειρήματα, εἶπαν κενά λογύδρια, διαπληκτίστηκαν καί ἔφυγαν. Δέν κατάφεραν νά συντάξουν οὔτε ἓνα σύντομο μήνυμα πρὸς τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, πού περίμενε, ἔστω στήν ἔσχατη τούτη στιγμή, νά ἀκούσει λόγο οὐσιαστικό, καθοδήγηση στό σκοτεινό μονοπάτι τῆς σύγχρονης ἀναταραχῆς.

Η εὐθύνη γιά τή μηδενική ἀπόδοση τοῦ ἔργου τῆς ἀνώτατης Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς βαρύνει πρωταρχικά τόν Πρόεδρο, τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, πού, κυνηγώντας τίς ἀπατηλές χαρές τῆς ἡγεμονίας καί τῆς καθυπόταξης τῶν πάντων στήν ἀλαζονεία του, δυναμιτίζει καί ἀλλοτριώνει, μέ τούς προγραμματισμούς του καί μέ τίς παρασκηνιακές διαβουλεύσεις του, τή χαρισματική ποιότητα τοῦ Συνοδικοῦ σχήματος καί τό ἐκφυλίζει σέ συνέλευση συνδικαλιστικοῦ κυκλώματος.

Βαρύνει, ὅμως, ἡ ἐκτροπή καί ὅλους τούς Συνέδρους τοῦ Ἱεραρχικοῦ Σώματος, πού παραιτοῦνται ἀπερίσκεπτα ἀπό τήν ὑπευθυνότητα τοῦ ἐπισκοπικοῦ λειτουργήματος καί, σέ συναρπαγή ἀνευθυνότητας, συμβιβάζονται καί εὐθυγραμμίζονται μέ τίς ἐγωπαθεῖς μεθοδεύσεις τοῦ ἀλαζόνα Προέδρου.

Ο ἄλως περίμενε, ὕστερα ἀπό τίς πολλές ἀπογοητεύσεις του, νά χαρεῖ καί μιά ἀνοιξη. Νά δεῖ τούς Ποιμένες του νά ἀσχολοῦνται μέ τά οὐσιαστικά προβλήματα, πού θέτουν οἱ καιροί καί μέ τίς ἀγωνίες, πού συνέχουν ὁλόκληρο τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα. Καί δέν εἶδε τίποτα. Ἐμεινε μέ σύντροφο τά ἐρωτηματικά καί τήν ἀπογοήτευση.

Δείγμα τῆς νέας γραφῆς

ἐκκλησιαστικός ἡγεμόνας (καί ὄχι «πρῶτος») Χριστόδουλος προδώθηκε ἀπό τό δημοσιογράφο τῆς αὐλῆς

του. Ἀπό τόν ἄνθρωπο, πού πασκίζει τό καθημερινό δημοσιογραφικό λήφτιγκ τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ προσωπείου, μέ τό ὅποιο τίμημα ἔχει ὀρίσει ὁ ἐπίσημος ἐργοδότης του. Δίχως νά τό μεθοδεύσει, δίχως κἄν νά τό σκεφτεῖ, ἔφερε στή δημοσιότητα ἐπικάιρο ρεπορτάζ καί ἐπισημάνσεις, πού δρομολογοῦν τό σκεπτόμενο ἀναγνώστη στήν ἀνακάλυψη καί στήν ἀποκάλυψη τῶν ὑπερφιάλων ὁραμάτων τοῦ ἐνοίκου τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ μεγάρου.

Κρυπτογραφημένο εἶναι τό σχεδιάσμα, πού περιφέρει ὁ κ. Χριστόδουλος στά Μέσα τῆς μαζικῆς Ἐνημέρωσης. Οἱ προθέσεις του φυλάγονται ὡς κρυφὸ μυστικό. Καί ἡ ἐτικέττα, πού ἐπικαλύπτει τό πακέτο τῶν αἰτημάτων του καί προβάλλεται ὡς εὐρημα διαφημιστικό, ἐπιμένει νά λανσάρει τό σπότη, ὅτι ἀγωνίζεται ἀποκλειστικά καί μόνο γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς Κανονικῆς τάξης στὸν περίβολο τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπαναλαμβάνει μονότονα, ὅτι αὐτὴ ἡ Κανονικότητα ἔχει διασφαλεῖ μέ τὸν Πατριαρχικὸ Τόμο, πού παραχώρησε τὴν Αὐτοκεφαλία στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί μέ τὴν Πράξη, πού καθόρισε τό ἰδιότυπο καθε-

στὼς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης τῶν βορείων ἐπαρχιῶν. Καί ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ ἀποκατάσταση τῆς τάξης θά ὀλοκληρωθεῖ μονάχα ὅταν ὁ κ. Χριστόδουλος πάρει στό χέρι του, σέ ἐπίσημη τελετῇ, τό «σερτιφικά» τῆς ὑπεροχῆς καί τῶν πρωτείων.

Τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας δέ γίνεται ἀποδέκτης μηνυμάτων εἰρήνης. Μήτε συναντάει στήν ἐκκλησιαστικὴ δημοσιογραφία, πού διαχέεται ἀπὸ τοὺς στρατευμένους καί καλοπληρωμένους καλὰ μους τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί τοῦ Συνοδικοῦ Μεγάρου, ἀνάλυση σοβαρῆς τῶν συγχρόνων συνθηκῶν καί κρίση ὑπεύθυνη τῶν ἰδεολογημάτων τῆς ἀθεΐας. Βομβαρδίζεται ἀδιάκοπα καί δέχεται πλύση ἐγκεφάλου μέ τὴν ἐπανάληψη τοῦ ρεφρέν, πὼς ἂν οἱ Μητροπολίτες τῆς ἐλλαδικῆς Ἐκκλησίας σκύψουν καί προσκυνήσουν τὸν κ. Χριστόδουλο ὡς «πρῶτο» καί «προϊστάμενό» τους, θά διορθωθοῦν ὅλα μέσα στήν ἐλληνικὴ Ἐκκλησία καί θά λάμψει ἡ δόξα Της.

Καί οἱ Μητροπολίτες, τὰ θύματα τῆς ἀφέλειας, πού ἔρριξαν ἀβασάνιστα στήν κάλπη τὴν ψῆφο τους, γιὰ νά ἀναδείξουν τὸ Χριστόδουλο «προϊστάμενό» τους καί «τύραννό» τους, ἀποκοιμίζονται μέ τό ναρκωτικό, ὅτι, ἂν συγκατατεθοῦν καί σκύψουν κάτω ἀπὸ τὴ μπότα τοῦ ἴσαμε χτές ζητιάνου

τῆς εὐνοιάς τους, θά ἀπελευθερώσουν τήν ἑλληνική Ἐκκλησία ἀπό τήν ἐπικυριαρχία τοῦ Πατριαρχείου τοῦ Βοσπόρου καί θά ἐγγράψουν λαμπρές νίκες στή χρυσή βίβλο τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας.

Κανέννας ἀπό τό ἀρχιεπισκοπικό περιβάλλον, μήτε ὁ ἴδιος ὁ Χριστόδουλος, μήτε οἱ παρατρεχάμενοι τῆς καμαρίλας του, δέν ἀποκαλύπτουν τή σκοπιμότητα τῶν σχεδιασμῶν. Δέν πληροφοροῦν τοὺς 80 Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας, πῶς ἡ σκηνοθεσία τοῦ αἰτήματος τοῦ «μνημοσύνου» δέν ἀποβλέπει στήν ἀποκατάσταση τῆς Κανονικῆς τάξης, ἀλλά στόν ἐξανδραποδισμό τῆς Συνοδικῆς πλειοψηφίας.

Ὁ Χριστόδουλος δέν ἔχει στό χέρι κανένα Ἱερό Κανόνα, γιά νά στηριχθεῖ καί νά ἀπαιτήσῃ νά τόν μνημονεύουν οἱ ἀδελφοί του Μητροπολίτες. Ὁ μόνος Κανόνας, πού τόν κολπώνει καί τόν νευρώνει, εἶναι ἡ ὑπετροφική, ἡ ὑστερική ἐγωπάθεια, πού τόν σπρώχνει νά μειώσῃ τοὺς ἀδελφούς του, γιά νά προβάλλῃ τό δικό του εἶδωλο ντυμένο στή δόξα τοῦ ἀπόλυτου μονάρχη.

Ἄν, τελικά, ἡ μηχανορραφία τοῦ εὐδοθεῖ καί τό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας ὑποκύψῃ στίς ἀπαιτήσεις του, τότε οἱ Μητροπολίτες θά πάψουν νά εἶναι ἰσότιμοι Συνοδικοί Σύνεδροι, ἐλεύθεροι καί αὐτόνομοι στήν ἄσκηση τῶν ποιμαντικῶν τους καθηκόντων. Θά καταντήσουν βοηθοί Ἐπίσκοποι. Θά ἐξαρτῶνται ἄμεσα καί ὁλοκληρωτικά ἀπό τήν αὐθαίρετη γνώμη τοῦ «πρώτου» καί ἀπό τό δικό του σκληρό ἔλεγχο.

*

Ὁ αὐλικός δημοσιογράφος, δουλίκῳ ἐξάρτημα τῶν Χριστοδουλικῶν συμφερόντων, προσπαθώντας νά διασκεδά-

σει τοὺς φόβους τῆς πλειοψηφίας τῶν Μητροπολιτῶν, ὅτι μέ τοὺς σχεδιασμούς τοῦ κ. Χριστοδούλου χάνουν τήν αὐτοτέλειά τους καί ὑποτάσσουν καί τήν προσωπικότητά τους καί τήν Ἐκκλησία, πού ποιμαίνουν, στήν αὐθαιρεσία τοῦ «πρώτου», δέ δίστασε νά στιγματίσῃ, νά πλήξῃ καί νά μειώσῃ ἐκείνους, πού ἀποκάλυψαν τήν πλεκτάνη καί σήμαναν τόν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Μέ μιά μονοκοντυλιά, τοὺς χαρακτήρισε «*παρανοϊκοὺς*», δίχως, ὅμως, νά χαρτογραφῇ τὰ συμπτώματα καί τίς παρεκκλίσεις, πού τοὺς ἀποδεικνύουν «*παρανοϊκοὺς*». Προσπάθησε νά ἐξουδετερώσῃ τίς δημοσιογραφικές τους πέννες, πού σκιαγράφησαν τοὺς κινδύνους. Ἀλλά δέν ἔδωσε τό ἐκκλησιολογικό πλαίσιο, πού, ἂν ὑπῆρχε, θά μπορούσε νά ἀποδείξῃ ὡς μόνον σωστό τό μανιακό ἀγῶνα τοῦ προϋσταμένου του καί νά ἐμφανίσῃ ἰσορροπημένη τήν ἐπιδίωξή του, νά ὑποσκελίσῃ τοὺς ἰσοβάθμιους καί ἰσότιμους συλλειτουργοὺς του.

Στό φύλλο τῆς 20 Σεπτεμβρίου 2001 τῆς ἐφημερίδας «*Ἐλεύθερος Τύπος*», ἔγραψε: «*Θεωρεῖται βέβαια παρανοϊκό τό ἐπιχείρημα ὀψιμων “ὀπαδῶν” τοῦ Φαναρίου πῶς ἡ μνημόνευση Πρώτου στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος θά σημάνει ὑποθιβάσμο σέ “βοηθοὺς ἐπισκόπους” ὅλων τῶν σημερινῶν Μητροπολιτῶν*».

*

Δέν πέρασαν, ὅμως, παρά μόνον δεκατέσσερες μέρες ἀπό τήν καταχώρηση τῆς δυσμενέστατης, ἀλλά ἀδικαιώτης αὐτῆς κρίσης, καί ὁ ἴδιος δημοσιογράφος, ἔχοντας λησμονήσει τί ἔγραψε, γιά νά καλύψῃ τίς προθέσεις τοῦ εὐεργέτη του, πρόδωσε ἄθελά του τό

υπόστρωμα της δημοσιογραφικής του καμπάνιας. Χωρίς να τό πολυσκεφτεί, ξδωσε σαφέστατα τό στίγμα της Χριστοδουλκῆς ἐπιδίωξης. Ὑπογράμμισε, πῶς τό νέο σχῆμα, τῆς ἀνάδειξης «πρώτου» καί καθιέρωσης τοῦ «μνημοσύνου» του, ὑποβαθμίζει τοὺς Μητροπολίτες σέ ἐξαρτημένα ὄργανα καί σέ ὑπηρέτες τῶν θελήσεων του.

*

Ὁ ἀφελῆς δημοσιογράφος, αὐτή τή φορά, θέλησε νά κινήσει τό ὄχημα τῆς ἐκκλησιολογικῆς κενότητάς του σέ ἄλλο γῆπεδο. Ἐπιχείρησε νά φέρει στή δημοσιότητα τήν ἐνόχληση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, πού προκλήθηκε ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς ἀπαντητικῆς ἐπιστολῆς τοῦ Μητροπολίτη Γερμανίας Αὐγουστίνου.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος εἶχε γράψει στόν Μητροπολίτη Γερμανίας, ἀνακοινώνοντας τήν πρόθεσή του νά ἐπισκεφτεῖ τήν ἐκθεση βιβλίου, πού πραγματοποιήθηκε κατὰ τό μήνα Ὀκτώβριο στή Φραγκφούρτη. Ἐκεῖνος ἀπάντησε, ὅτι θά τόν δεχτεῖ μέ πολλή χαρά. Σημείωσε, ὅμως, στήν ἐπιστολή του, ὅτι, ἐπειδή ὁ κ. Χριστόδουλος εἶναι προκαθήμενος Ἐκκλησίας, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, θά πρέπει νά τηρήσει τόν ἐκκλησιαστικό τύπο καί νά ἀπευθύνει τό αἴτημά του στό Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐπειδή ἡ Μητρόπολη τῆς Γερμανίας ἀνήκει στή δικαιοδοσία τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς. Ὁ Χριστόδουλος ἐρμήνευσε τήν ὑπόμνηση τοῦ συλλειτουργοῦ του ὡς πράξη μείωσης τοῦ κύρους του. Πίσω ἀπό τή διακριτική διστακτικότητα τοῦ Μητροπολίτη Γερμανίας εἶδε νά ὀρθώνεται τό διογκωμένο μίσος τοῦ Πατριάρχῃ Βαρθολομαίου πρὸς τόν

προκαθήμενο τῶν Ἀθηνῶν. Καί, καθῶς φαίνεται, ἀντέδρασε βίαια.

Τῇ βίαιῃ αὐτῇ ἀντίδραση θέλησε νά μεταφέρει στό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα ὁ δημοσιογράφος τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς αὐλῆς. Γιὰ νά καλύψει τόν προϊστάμενό του. Καί γιά νά ἐμφυσήσει στίς καρδιές τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τή δυσμένεια πρὸς τήν ἡγεμονία τοῦ Βοσπόρου. Γιὰ νά μειώσει, λοιπόν, τήν προσωπικότητα τοῦ Πατριάρχῃ καί τό σύστημα τῆς ἀπολυταρχίας καί τοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ, πού ἐκπορεύεται ἀπό τήν Κωνσταντινούπολη, κάκισε τήν ἐξάρτηση καί τήν ὑποταγή τοῦ Μητροπολίτη Γερμανίας καί ὅλων τῶν Μητροπολιτῶν, πού ὑπάγονται στή δικαιοδοσία τοῦ Πατριαρχείου.

Ἐγραψε στήν ἴδια ἐφημερίδα, στό φύλλο τῆς 4ης Ὀκτωβρίου 2001:

«Ὡπόδειξη ὅμως τοῦ μητροπολίτη Γερμανίας νά ζητήσει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἄδεια ἀπό τό Φανάρι ἀποδεικνύει καί τήν ὀντότητα τῶν ὑπ' αὐτό μητροπολιτῶν. Ὁ κ. Αὐγουστίνος δέν πῆρε καί δέν μποροῦσε νά πάρει πρωτοβουλία νά καλωσορίσει στή Γερμανία τόν Ἀρχιεπίσκοπο. Λόγω τοῦ συστήματος διοίκησης τοῦ Πατριαρχείου, αὐτός ὅπως καί ὅλοι οἱ μητροπολίτες τοῦ Θρόνου εἶναι ὡς βοηθοὶ ἐπίσκοποι τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου, εἶναι μονίμως ὑπὸ τῇ δαμόκλειο σπάδῃ τοῦ νά πέσει σέ δυσμένεια καί νά ἀποπεμφθεῖ ἢ νά τιμωρηθεῖ. Αὐτό συνέβη παλαιότερα μέ τήν ἀποπομπή τοῦ πρ. Θυατείρων καί τώρα Πισιδίας Μεθόδιου καί πῖο πρόσφατα αὐτήν τοῦ πρ. Ἀμερικῆς καί τώρα πρ. Χαλδίας Σπυρίδωνα καί τήν τιμωρία τοῦ Καναδά. Γι' αὐτό καί ὁ Γερμανίας δέν μπορεῖ νά κάνει ἀλλιῶς ἀπὸ τό νά εἶναι ἀρεστός στό Φανάρι

καί συνεχώς νά ἀποδεικνύει τή “νομιμοφροσύνη” του».

*

Ὁ αὐλικός δημοσιογράφος, μέ τίς κρίσεις του αὐτές, χωρίς νά τό σχεδιάζει, ἔδωσε σαφέστατη εἰκόνα ὅχι μόνο τοῦ κλίματος, πού ἐπικρατεῖ στήν Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινούπολης, ἀλλά καί τῶν ἐπιδιώξεων, πού κολπώνουν τοὺς ἀγῶνες τοῦ ἀλαζόνα ἡγέτη τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Τό πάθος του νά ἀνακηρυχτεῖ «πρῶτος» καί ὁ ἐξαναγκασμός τῶν Μητροπολιτῶν νά ὑποταγοῦν στό σκῆπτρο του καί νά τόν μνημονεύουν ὡς «πρῶτο», δέν εἶναι ἔνδειξη σεβασμοῦ στοὺς Ἱερούς Κανόνες. Οὐτε προσπάθεια ἐπανεντροχιασμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στίς σεβάσιμες παραδόσεις Της. Τό σχέδιο προβλέπει ἐξύψωση τοῦ «πρώτου» καί ὑποβάθμιση τῶν Μητροπολιτῶν στήν τάξη τῶν βοηθῶν Ἐπισκόπων. Ἀντιγραφὴ αὐτοῦ, πού ὑπάρχει στήν Κωνσταντινούπολη. Τοῦ σχήματος, πού καταπιέζει τόν Μητροπολίτη Γερμανίας καί κάθε ἄλλο Μητροπολίτη τῆς ἑλληνικῆς διασποράς. Πού δέν ἀπολαμβάνουν καί δέν τοὺς ἐπιτρέπεται νά διαχειρίζονται τό χάρισμα τῆς ἐπισκοπικῆς τους ἐλευθερίας. Ἀλλά λειτουργοῦν ὡς ἐξαρτημένοι δημόσιοι ὑπάλληλοι. Καί βρίσκονται πάντοτε ἔκθετοι στή δυσμένεια ἢ στήν αὐθαιρεσία τοῦ «πρώτου» καί μᾶς Συνόδου, πού δέν ἀντιπροσωπεύει ζωντανές Ἐκκλησίες, ἀλλά συγκροτεῖται ἀπό τιτουλάριους, ὡς ἓνα κογκλάβιο προνομιοῦχων ἡγεμόνων, ἐγκατεστημένων μονίμως στήν κεντρικὴ μονάδα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας.

Ὁ Μητροπολίτης Γερμανίας εἶναι

ποιμενάρχης, ἀλλὰ δέν εἶναι ἰσοτίμος μέ τοὺς Ἐπισκόπους, πού εἶναι θρονιασμένοι στό Φανάρι, στίς Συνοδικές καθεδρὲς καί ἡγεμονεύουν πάνω ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινούπολης. Στήν πραγματικότητα ἀσκεῖ καθήκοντα βοηθοῦ Ἐπισκόπου. Πολύ σωστά τό ἐπεσήμανε ὁ δημοσιογράφος τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς εὐνοίας. Ἀλλὰ ἔτσι, ἀκριβῶς, θά καταντήσουν καί ὅλοι οἱ Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἂν κάποτε καταφέρει ὁ Χριστόδουλος νά ἐπιβάλλει τὴν ἀκόρεστη ἐπαρσή του στό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

*

Καί πρέπει νά κάνουμε καί μιά ἐπὶ πλέον ἐπισήμανση. Ὁ Μητροπολίτης Γερμανίας δέν ὑποβιβάστηκε καί δέν ὑποτιμήθηκε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐπισκοπικῆς του θητείας. Γιατί αὐτό θά σημαίνει ἢ ἀνεπάρκεια ἢ πλημμέλεια. Ὅταν ψηφίστηκε γιὰ τὴ θέση, πού κατέχει αὐτὴ τὴ στιγμή, γνώριζε, πῶς θά ἀσκεῖ μειωμένα ἐπισκοπικά καθήκοντα καί πῶς θά μνημονεύει τόν προκαθήμενο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινούπολης ὡς ὑπεροχικό Ἐπίσκοπο καί ὡς προϊστάμενό του. Δέχτηκε τὴν ἐκλογή καί ἀνέλαβε τὴν ποιμαντορία, ὡς Ἐπίσκοπος δεύτερης κατηγορίας. Οἱ Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δέν ἐκλέχτηκαν μέ τίς προϋποθέσεις, πού ἐκλέγονται οἱ Ἐπίσκοποι, οἱ ἐξαρτημένοι ἀπὸ τό Φανάρι. Δέχτηκαν τὴν ἀρχιερατικὴ Χάρη, γιὰ νά τὴν ἀσκοῦν ὑπεύθυνα καὶ αὐτόνομα. Ὡς κυρίαρχοι Μητροπολίτες. Ὁμολόγησαν πίστη στό Συνοδικό θεσμό, ἀλλὰ δέν κλήθηκαν νά ὁμολογήσουν ὑπακοή καί ὑποταγὴ στόν «πρῶτο». Καί, ξαφνικά, ὁ κ. Χρι-

στόδουλος, μόλις κάθησε στην καρέκλα του προέδρου των Συνοδικών Σωμάτων, έδωσε έντολή νά σκύψουν όλοι καί νά τόν προσκυνήσουν. Χωρίς νά υπάρχει θεσμικό Κανονικό πλαίσιο, χωρίς νά έχουν διαπράξει οί Μητροπολίτες τό όποιοδήποτε παράπτωμα. Χωρίς νά έχουν καταδικαστεί (πού δέν υπάρχει ποινή υποβάθμισης), σπρώχνονται νά κατέβουν τά σκαλοπάτια καί νά προσκυνήσουν δουλικά τήν έπαρση, πού κάθησε στό θρόνο.

*

Οί Μητροπολίτες τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, τά 80 θύματα τής αλαζονείας, θά πρέπει νά μελετήσουν ξανά καί ξανά τήν επισήμανση, πού έκανε ό αύλικός δημοσιογράφος γιά τήν περίπτωση του Μητροπολίτη Γερμανίας. Μελετώντας τη θά διακρίνουν τό σκαλοπάτι, στό όποίο τούς υποβιάζει ό Χριστόδουλος.

Βέβαια, κάποιοι νεώτεροι, πού όφείλουν τήν αρχιερωσύνη τους στή σκανδαλιστική εϋνοια του σημερινού Αρχιεπισκόπου, θεωρούν τόν έαυτό τους υποχρεωμένο νά ανταποδώσουν τήν «εϋεργεσία» ικανοποιώντας τό αίτημά του. Όστόσο, μιά καί όλοι αύτοί αντιπροσωπεύουν τή διάδοχη γενιά του Ίεραρχικού Σώματος, θά πρέπει νά σκεφτούν σοβαρά τήν εϋθύνη τους καί νά μετρήσουν τίς συνθήκες, στίς όποιες σπρώχνουν καί τόν έαυτό τους καί

όλόκληρη τήν Έκκλησία. Δέν έχουν δικαίωμα νά υποθηκεύσουν τήν αρχιερωσύνη, τή δική τους καί των διαδόχων τους, γιά νά ικανοποιήσουν τό άρρωστημένο όραμα του «άφέντη» τους. Δέν πρέπει νά λησμονήσουν ότι όλοι οί άνθρωποι, άκόμα καί οί σκληροί δυνάστες, κάποτε τερματίζουν τήν κούρσα τής επίγειας ζωής. Καί αφήνουν τό στάδιο στή διάθεση μιās άλλης γενιάς. Έτσι, είναι πολύ πιθανό, εκείνοι, πού σήμερα υποκύπτουν δουλικά στήν αρχιεπισκοπική έπαρση καί θεσμοθετούν τήν άνάδειξη ενός συνεπισκόπου τους ως «πρώτου» καί ως άπόλυτου έξουσιαστή, νά βρεθούν αύριο κάτω από τό σκήπτρο ενός άλλου δυνάστη, πού θά τούς καταπιέσει άφόρητα καί θά άκυρώσει τήν εϋαισθησία καί τήν εϋστροφία του αρχιερατικού χαρίσματος τους.

Τό δείγμα γραφής τής καινούργιας κατιούσας κλιμάκωσης των Μητροπολιτών τής Έκκλησίας τής Ελλάδος τό έδωσε ό αύλικός δημοσιογράφος, περιγράφοντας τό άντικανονικό σχήμα τής εξάρτησης καί τής υποβάθμισης, πού πέρασε, σέ μέρες κοσμικών άνταγωνισμών στήν Έκκλησία τής πρώην βασιλεύουσας. «Ό έχων ώτα άκούειν, άκουέτω».

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Παπα-Γιάννη

Ό καινούργιος Έπίσκοπος, πού χειροτόνησε ό Χριστόδουλος είναι σάν τόν Κουμαριανό;

Φιλικά
Παπα-Γιώργης

ΟΨΙΜΗ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ

Σέ δημοσίευμα έγκριτης άθηναικής έφημερίδας, τό όποιο αναφέρεται στην όξυνση των σχέσεων Άθηνών και Φαναρίου, μεταφέρονται άποσπάσματα από τις τρεις άπαντητικές έπιστολές, πού έστειλε ή Έλλαδική Σύνοδος και ό Προκαθήμενός της στό Οικουμενικό Πατριαρχείο. Καί, κατά πρώτη διαπίστωση, θλίβεται κανείς βλέποντας τόν κόσμο στην κυριολεξία νά καίγεται και νά ζει την άγωνία αυτών των κρίσιμων ήμερών, ενός διαφαινόμενου τρίτου παγκόσμιου πολέμου, μέ τραγικές και άπρόβλεπτες εξέλιξεις, και από τό άλλο μέρος οι δύο Προκαθήμενοι μας νά μάχονται, αν θά μνημονεύονται ως Πατριάρχες ή Αρχιεπίσκοποι και σέ ποιές έλλαδικές έπαρχίες, ποιός θά είναι πρώτος και ποιός δεύτερος ή αν έπαρχίες, πού καλύπτουν τό μισό περίπου έλλαδικό χώρο, θά θεωρούνται ως «Νέες Χώρες» κ.λ.π. Καί έδω επανέρχεται στην μνήμη μας τό συντακτικό παράδειγμα, όταν οι καθηγητές των γυμνασιακών μας χρόνων μάς δίδασκαν την άττική σύνταξη: «Τά παιδιά παίζει». Σέ κάποιου λοιπόν από τά άποσπάσματα αυτά αναφέρονται κατά λέξη και τά εξής: «Μήπως δέν είναι ή Έκκλησία της Ελλάδος διαρκής και μόνιμος συμπαρασάτης της Μεγάλης Έκκλησίας;... Δέν είναι ή Έκκλησία της Ελλάδος εκείνη, ήτις εις πρώτην ζήτησιν παρε-

χώρησε προθύμως εις τό Οικουμενικό Πατριαρχείο πολύτιμα στελέχη Αυτής, ως οι Αρχιεπίσκοποι Τιράνων και πάσης Άλβανίας κ. Αναστάσιος και Άμερικής κ. Δημήτριος;...».

Η ιδιαίτερη και επώνυμη αυτή άναφορά στις προσωπικότητες των δύο αυτών Έπαρχων προβάλλεται, μέ τόν τρόπο, πού διατυπώνεται στό κείμενο της Συνοδικής έπιστολής, ως μεγάλη προσφορά της Έλλαδικής Έκκλησίας μας προς τό Οικουμενικό Πατριαρχείο. Καί δικαίως. Γιατί πράγματι οι δύο αυτοί Έπαρχες, ό Αναστάσιος και ό Δημήτριος, άποτελούν, κατά γενική όμολογία και παραδοχή, άδάμαντες, πού λάμπουν στον Όρθόδοξο χώρο και μέ την πνευματική τους πληρότητα και μέ την ακαδημαϊκή και έκκλησιαστική τους παιδεία, προπάντων δέ μέ τή ζωντανή και ειλικρινή διάθεση προσφοράς και θυσίας, πού πρέπει νά χαρακτηρίζει τόν Καλό Ποιμένα. Καί ανεξάρτητα αν οι δύο αυτές έπιλογές, για τή διαποίμανση λίαν ευαίσθητων περιοχών, δοκιμαζόμενων από πολλά και σοβαρά προβλήματα, ήταν προϊόν άγαθής βουλήσεως ή άποτελούσε άναγκαία λύση έπιβαλλόμενη εκ των πραγμάτων, θά πρέπει, μέ την όποια έκδοχή, νά δεχθούμε ότι ήταν άπόλυτα ένδεδειγμένες και έπιβεβλημένες. Καί θά έλεγε κανείς ότι άποτελούσαν μονόδρομο.

Αυτές τις έπιλογές τις άναγνωρίζει

τώρα καί η Έλλαδική Έκκλησία καί τίς προβάλλει μάλιστα καί ως παραχώρηση καί προσφορά τής ίδιας πρός τό Οίκουμενικό Πατριαρχείο. Ἀς μᾶς ἐπιτραπεί ὅμως νά ἐπισημάνουμε ὅτι ἡ ἀναγνώριση αὐτή εἶναι ὀψιμη καί, μέ ἀναφορά στίς προηγούμενες συμπεριφορές της, ὄχι ἀπόλυτα εἰλικρινής. Γιατί, ποιά ἦταν πράγματι ἡ μεταχείριση τῶν δύο αὐτῶν ἄξιων Ἱεραρχῶν ἐπὶ τριάντα καί πλέον ἔτη ἀπό τή δική μας Έκκλησία; Στό ἐρώτημα αὐτό προσήκει μία μόνο λέξη: Ἀπαράδεκτη. Βλέπετε καί οἱ δύο αὐτοί Ἐπίσκοποι εἶχαν «τό μίσμα». Ἦταν ἀναστήματα καί ἐπιλογές τοῦ «κακοῦ» Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου, «οἱ μαθηταί οὓς ἠγάπα», καί ἔπρεπε καί αὐτοί νά ἔχουν τήν ἴδια ἀρνητική ἀντιμετώπιση, ὅπως καί κάθε τι τό Ἱερωνυμικό. Ὅρισμένα μόνο περιστατικά ἐπιβεβαιώνουν τοῦ λόγου τό ἀληθές.

Μετά τήν πτώση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου καί τήν ἀνάληψη τής διοικήσεως τής Έλλαδικῆς Έκκλησίας, ἐλέφ τοῦ τότε δικτάτορα Ἰωαννίδη, ἀπό τόν μακαριστό Σεραφεῖμ τόν ἀπό Ἰωαννίνων, ὁ βοηθός τότε Ἐπίσκοπος Ἀνδρούσης Ἀναστάσιος ἐκδιώχθηκε παράτα ἀπό τή Γενική Διεύθυνση τής Ἀποστολικῆς Διακονίας, θέση νομοθετημένη τήν ὅποια κατεῖχε μέ τήν ἐφαρμογή τής προβλεπόμενης νόμιμης διαδικασίας καί τή θέση αὐτή κατέλαβε νεοπροαχθεῖς Ἐπίσκοπος, ὁ πνευματικός πατέρας τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου, Μητροπολίτης Καλλίνικος. Χρειάστηκε νά προσφύγει στό Συμβούλιο τής Ἐπικρατείας ὁ Ἐπίσκοπος Ἀναστάσιος, γιά νά ἐπανέλθει καί ἀπάλι στή θέση του μετά τήν ἀκύρωση, ὡς παράνομης, τής Συνδικτικῆς πράξεως ἀπομακρύνσεώς του. Καί στή συνέχεια, κατὰ

τό μακρότατο χρονικό διάστημα, πού διέρρευσε, οὐδέποτε ἡ Ἱεραρχία μας τόν ἐπέλεξε σέ κάποια ἀπό τίς πολλές ἐκλογές Μητροπολιτῶν. Ὁ Ἀναστάσιος, ὡς βοηθός Ἐπίσκοπος πάντοτε, ἀσχολήθηκε μέ τά καθηγητικά του καθήκοντα καί στή συνέχεια μέ τήν ἐξωτερική ἱεραποστολή στό χῶρο τής ἀφρικανικῆς ἡπείρου, ὅπου ἀνέπτυξε, μέ πολλούς κινδύνους καί θυσίες, ἀξιοθαύμαστες ἱεραποστολικές δραστηριότητες, πού εἶναι σέ ὅλους μας γνωστές, ὥστε νά μή χρειάζεται ἰδιαίτερη προβολή.

Ἀλλά καί ὁ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Δημήτριος δέν ξέφυγε ἀπό τή μανία τοῦ διωγμοῦ. Ἀμέσως μετά τήν ἐκλογή τοῦ Σεραφεῖμ, χαρακτηρίστηκε ἀντικανονικός, μαζί μέ τοὺς ἄλλους δύο βοηθοὺς Ἐπισκόπους, ἐκδιώχθηκε ἀπό τή θέση, πού κατεῖχε ὡς διευθυντής τής Ἀνωτάτης Ἱερατικῆς Σχολῆς καί ἀπομονώθηκε. Ἀναγκάστηκε δέ καί αὐτός νά προσφύγει στό Συμβούλιο τής Ἐπικρατείας καί νά ζητήσει τήν ἀκύρωση τής μειωτικῆς μεταχειρίσεως ἐκ μέρους τής ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως. Ἡ δέ Συνδικτική διοίκηση, ὅταν εἶδε ὅτι ἡ πρόταση τοῦ εἰσηγητοῦ ἦταν εὐνοϊκή γιά τοὺς τρεῖς βοηθοὺς Ἐπισκόπους καί θά ἀναγκάζοταν, γιά δεύτερη φορά, νά ὑποστῇ τή μείωση καί τό διασυρμό, ἀνακάλεσε τίς πράξεις ἀπομάκρυνσής τους ἀπό τίς θέσεις τους. Ἀλλά καί στά κατοπινά χρόνια (καί ἦταν πολλά αὐτά, ξεπέρασαν τὰ εἰκοσιπέντε) εἶχε ἀπομονωθεῖ στό περιθώριο ἀπό τήν ἐκκλησιαστική διοίκηση μέ τό νεκρό τίτλο τοῦ «βοηθοῦ Ἐπισκόπου Βρεσθένης». Ὁ ἴδιος βέβαια ἀνέπτυξε τίς δραστηριότητές του σέ ἀκαδημαϊκοὺς χώρους καί Ἐκκλησιαστικὲς Σχολές τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου ἔτυχε γενικῆς ἀναγνωρίσεως. Ἡ

ἀγάπη τοῦ Ὁρθοδόξου στοιχείου, καθ' ὅλα αὐτά τὰ χρόνια τῆς διακονίας του στήν Ἀμερική, ἐκδηλώθηκε ὡς ἐπιτακτικό αἶτημα νά ἀναλάβει ἐκεῖνος τή διαποίμανση τῆς ἐκεῖ Ἀρχιεπισκοπῆς, μετά τά γνωστά γεγονότα, πού εἶχαν προηγηθεῖ. Ἡ Ἱεραρχία ὁμως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅλα αὐτά τὰ χρόνια, δέν τόν ἔκρινε κατάλληλο γιά τή διαποίμανση οὔτε μιᾶς Μητροπόλεως καί τόν διατηροῦσε πάντα «Τιτουλάριο Ἐπίσκοπο», ἐνῶ οἱ ἐνασχολήσεις του στόν ἐξελλαδικό χῶρο δέν ἀποτελοῦσαν κανένα ἀπολύτως ἐμπόδιο γιά τήν προαγωγή του. Καί πρέπει καί τοῦτο νά τονισθεῖ. Ὡς βοηθός Ἐπίσκοπος δέ συμπεριλήφθηκε οὔτε καὶν στό τριπρόσωπο, ὅταν, μετά τήν ἐπιστροφή του ἀπό τήν Ἀμερική, ἐφέρετο ὑποψήφιος γιά τήν πλήρωση μιᾶς Μητροπόλεως, γιά τήν ὁποία τελικά ἀντ' αὐτοῦ ἐπιλέχθηκε κάποιος Ἀρχιμανδρίτης.

Αὕτη ἦταν ἡ συμπεριφορά καί ἡ μεταχείριση τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας στούς δύο αὐτούς Ἱεράρχες, ἡ ἐπιλογή τῶν ὁποίων γιά τή διαποίμανση τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀλβανίας καί τῆς Ἀμερικῆς ἀποτελεῖ πράγματι εὐλογία καί δῶρο Θεοῦ. Καί ἂν οἱ δύο αὐτοί διαπρεπεῖς Ἱεράρχες, φέροντας

ἀνεξίτηλα τό «ἱερωνυμικό μίasma», δέν ἀνέπτυσσαν τίς πνευματικές τους δραστηριότητες σέ ἄλλους τομεῖς ἔξω ἀπό τόν ἑλλαδικό χῶρο, πού κατέληξαν στίς παραπάνω ἐπιτυχεῖς προαγωγικές ἐπιλογές ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, θά εἶχαν ἀσφαλῶς εἴτε τήν ἀντιμετώπιση πού ἔχουν ἀκόμη καί σήμερα οἱ ἀναίτια καί ἄδικα διωκόμενοι δώδεκα «Ἱερωνυμικοί» Μητροπολίτες, εἴτε τόν αὐτό παραγκωνισμό μέ τούς ἄλλους δύο «Ἱερωνυμικούς» βοηθοὺς Ἐπισκόπους, οἱ ὅποιοι, παρά τά σπουδαῖα τους προσόντα καί τό ἀνεπὶληπτο ἦθος τους, παραμένουν ἀκόμη στό περιθώριο, μέ μόνη θετική ἐξέλιξη τήν προαγωγή τους στή νεκρή καί πάλι θέση τοῦ «Τιτουλάριου Μητροπολίτη»!!

Καί κλείνουμε αὐτό τό σχολιασμό μέ μιᾶ ἐπισήμανση καί μέ ἀποδέκτη τήν ἐκκλησιαστική μας διοίκηση. Ὅταν «πολύτιμα στελέχη» τά θέτουμε στό περιθώριο ἐνόσω τελοῦν ὑπό τή δική μας ἐξουσία, καί στή συνέχεια, ὅταν αὐτά ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τό χῶρο τῆς ἐξουσίας μας, τά ἐπαινοῦμε καί τά ἐγκωμιάζουμε, αὐτό δέν εἶναι οὔτε ἠθικό οὔτε εἰλικρινές. Καί πάνω ἀπ' ὅλα ἀποτελεῖ συμπεριφορά, πού δέν ἔχει θέση στόν ἐκκλησιαστικό χῶρο.

Συν.

Ἡ «Πανελλάνια Πρωτοβουλία γιά τήν Κανονικότητα καί τή Νομιμότητα στήν Ἐκκλησία» μᾶς αἰφνιδίασε μέ τό ὠραῖο καινούργιο της ἡμερολόγιο τοῦ ἔτους 2002. Στίς σελίδες του, τά ἀλύγιστα μέλη της κρύνουν τήν καρδιά τους καί τούς πόθους τους. Ἀποθέτουν ὅλους τούς ὁραματισμούς καί ὅλα τά αἰτήματα τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλα ὅσα ζητοῦν οἱ λαϊκοὶ ἀπό τήν ἐκκλησιαστική ἡγεσία.

Ἡ Πόλις καί ὁ Πύργος

Από τούς βασικούς θεσμούς τοῦ κόσμου εἶναι τό ἔθνος. Ἡ ἀνθρωπότητα, ὅπως τήν καταγράφει ἡ ἱστορία, εἶναι ἓνα σύνολο ἐτερόκλητων ἐθνῶν. Οἱ ἄνθρωποι διαφοροποιῶνται ἀπό ἐθνικές ιδιαιτερότητες. Ἡ λιτή ἀγιογραφική ἐξιστόρηση περὶ τῆς Βαβέλ, πού μᾶς λέει πῶς ἔγινε ὁ χωρισμός, εἶναι στίς μέρες μας πολὺ ἐπίκαιρη. Ἀξίζει νά τή δοῦμε μέσα στό κλίμα τῶν γεγονότων, πού τρέχουν.

Στό λυκαυγές τῆς ἱστορίας οἱ ἄνθρωποι μιλοῦσαν ὅλοι τήν ἴδια γλῶσσα σάν ἓνα λαός. Πλήθαιναν, ὅμως, καί μέ τά χαρίσματά τους ἀποκτοῦσαν γνώσεις καί ἱκανότητες. Δημιουργοῦσαν πολιτισμό. Ἀναζητώντας εὐρύτερο ζωτικό χώρο ἄρχισαν νά διασκορπίζονται πάνω στή γῆ. Ἀποφάσισαν τότε νά χτίσουν μιὰ πόλη καί ἓνα πύργο, πού νά φτάνει μέχρι τόν οὐρανό. Ἐναν οὐρανοξύστη. Ἡ ἀλαζονεία, πού ἔδιωξε τούς πρωτόπλαστους ἀπό τόν Παράδεισο, ἔκανε πληθωρική τήν παρούσα της. Ἡ πόλη θά ἦταν τό παγκόσμιο κέντρο τους καί ὁ πύργος ἓνα διαχρονικό μεγαλούργημα, λατρευτικό ἀνάθημα στή μεγαλοσύνη τοῦ ἀνθρώπου! Καί λέει ἡ Γραφή: «Κατέβη Κύριος ἰδεῖν τήν πόλιν καί τόν πύργον... Καί εἶπε Κύριος... δεῦτε καί καταβάντες συγχέομεν αὐτῶν ἐκεῖ τήν γλῶσσαν, ἵνα μὴ ἀκούσωσιν ἕκαστος τήν φωνήν τοῦ πλησίον. Καί διέσπειρεν αὐτούς Κύριος ἐκεῖθεν ἐπὶ πρόσωπο πάσης τῆς γῆς, καί ἐπαύσαντο οἰκοδομοῦντες τήν πόλιν καί τόν πύργον»

(Γεν. ια' 5-8). Δέν μποροῦσαν πιά νά συνεννοηθοῦν. Οὔτε νά συνυπάρξουν. Μοιρασμένοι, πορεύτηκαν ξεχωριστούς ἱστορικούς δρόμους. Ἐγιναν ἔθνη πολλά. Δέν ἄλλαξαν ὅμως. Ἀπολυτοποιώντας τήν ἐθνική τους ιδιαιτερότητα, φούσκωσαν ἀπό ἐθνική περηφάνεια. Ἀνέπτυξαν ἐθνικά ἰδανικά. Ἐνέταξαν καί προσάρμοσαν ἀκόμα καί τήν ἔμφυτη ροπή τοῦ ἀνθρώπου πρός τό Θεό στά πλαίσια τῶν ἐθνικῶν θεσμῶν. Διαμόρφωσαν ἐθνικές θρησκείες ὡς μεταφυσικά στηρίγματα τῆς ἐθνικῆς ιδέας. Θεοποίησαν, καλύψαν, εἰδωλοποίησαν τό ἔθνος. Μέ τόν πολιτισμό καί τά πολιτικο-οικονομικά του συστήματα. Μέ τούς θεσμούς καί τήν κοινωνική του δομή.

Ἐθνικοὶ ἀνταγωνισμοὶ ἔφεραν τούς λαούς ἀντιμέτωπους. Κάποιοι ὑπερίσχυαν. Θεώρησαν χρέος τους νά ἐπιβάλουν τήν «τάξη» στήν οἰκουμένη! Τό ὄραμα «τῆς πόλεως καί τοῦ πύργου» δέν ἔπαψε νά μαγεύει τούς ἀνθρώπους. Μέ μανδύα ἐθνικο-θρησκευτικό, ὡς θεία ἐπιταγή καί ἱστορικό πεπρωμένο, ἔγινε ἔμμονη μεγάλη ιδέα. Ἀλλά κατέληξε σέ σισύφειο ἀγώνα. Πολλά ἔθνη τά ἐξάντλησε ἡ μακραίωνη διαπάλη. Διέγραψαν τήν ἱστορική πορεία τους καί ἐξαφανίστηκαν. Ἡ ἀνάμιξη λαῶν ἔφερε νέα, ρωμαλαῖα ἔθνη, γιά νά παρακμάσουν καί αὐτά στή συνέχεια. Κοσμοκράτειρες αὐτοκρατορίες ἤλθαν στό ἱστορικό προσκήνιο καί παρῆλθαν. Συνειδητὰ ἢ ἄσυνειδητὰ, ὑπηρετήσαν τό μεγαλεῖο τους μᾶλλον παρά τό Θεό. Ἡ εἰδωλοποίηση τοῦ ἔθνους

προχώρησε ένα βήμα πιο πέρα: υπερύψωσε και ιεροποίησε τις δομές εξουσίας. Οί ήγέτες έγιναν ιεροί πυρήνες λατρείας, πού συμπύκνωσαν τους πόθους των λαών για την πραγμάτωση των εθνικών όραμάτων. Τό τρίπτυχο έθνος-θρησκεία-εξουσία έπισκίασε τόν "Άγιο Τριαδικό Θεό και διαμόρφωσε ένα πλαίσιο θεσμών για τόν κόσμο, ό όποιος δέχεται μόνο όσα εντάσσονται σ' αυτό. "Έξω άπ' αυτό βλέπει μόνο «σκάνδαλο και μωρία», πού δέν κολλακεύει τήν μεγαλομανία του και δέν συνευδοκεί στήν ιδέα «της πόλεως και του πύργου».

Όταν μιλάμε για έθνικο-θρησκευτικές δομές εξουσίας μέ έπεκτατικές βλέψεις ή σκέψη μας πάει στά φονταμενταλιστικά θεοκρατικά καθεστώτα τύπου Ταλιμπάν. Και δικαίως. Όμως, ή φθορά δέν περιορίζεται σ' αυτά. Άπλώνεται σέ όλη τήν ιστορία. Καλύπτει όλους τούς λαούς, τούς πολιτισμούς και τά συστήματα εξουσίας, μέ σημαία είτε τήν άθεία, είτε τή θεοσέβεια.

Άνιχνεύουμε τή θεοποίηση της εξουσίας καμουφλαρισμένη στά πολιτεύματα της μακριά από τό Θεό «λαϊκής κυριαρχίας», άκόμα και σέ εκείνα της στρατευμένης άθείας. Ό φιλόσοφος Ν. Μπερντιάγιεβ γράφει για τά μαρξιστικά καθεστώτα: «Ό νέος μεσσίας θά έρθει μέ δύναμη και θά πραγματοποιήσει μέ δόξα όλες τις μεσσιανικές έλπίδες, ή βασιλεία του θά είναι τό βασίλειο του κόσμου τούτου. Αυτός ό Μεσσίας παρουσιάστηκε στόν Μάρξ μέ τά χαρακτηριστικά του προλεταριάτου...» («Ό Χριστιανισμός και τό Πρόβλημα του Κομμουνισμού», Έκδ. Ι. Σιδέρη 1977, σελ. 34). Ό «μεσσίας» αυτός έγκαθίδρυσε τό γραφειοκρατικό «Ίερατείο» της εξουσίας του, όσο καιρό έζησε ό «ύπαρκτός σοσιαλισμός» στίς χώρες, όπου κυριάρχησε.

Άπό τόν κανόνα δέν εξαιρέθηκε, όμως, ούτε τό Όρθόδοξο Βυζάντιο. Γράφει ή «Ιστορία του Έλληνικού Έθνους» (τόμ. Ζ' σ. 255):

Ό Αυτοκράτορας «μεταβάλλεται... σέ εκπρόσωπο του Θεού επί της γής..., μετάγεται συνεχώς περισσότερο στη σφαίρα του θείου και οί χαρακτηρισμοί "θεός", «"ιερός" προσδιορίζουν καθετί πού σχετίζεται μέ τόν μονάρχη, αντικείμενο ή θεσμό "ιερόν παλάτιον", "ιερά σύγκλητος", "θείοι θησαυροί", "θεϊον κονιστώριον"...». Η συμπόρευση πολιτείας και Έκκλησίας, παρά τόν θεμιτό στόχο της νά έδραιωθεί στή γή ή τάξη και ή άρμονία κατ' απομίμηση, στό μέτρο του δυνατού, της θείας τάξεως (πρβλ. Έ. Γλυκάτζη-Άρβελέρ, «Η πολιτική Ίδεολογία της βυζαντινής Αυτοκρατορίας», Έκδ. «Άργώ», 1977), κάθε άλλο παρά τίμησε τό φρόνημα της Έκκλησίας των Άποστολικών χρόνων. Θεσμικοί εκπρόσωποι της Έκκλησίας στό Βυζάντιο, άνώτεροι κληρικοί, εισέδυσαν στό «Ίερόν παλάτιον» και άρχισαν νά διαπλέκονται μέ τήν εξουσία, προσφέροντάς της τήν τόσο άναγκαία για αυτήν «ιερότητα». Γράφει ή Άρβελέρ (έ.ά. σ. 162): «Ό ιερός χαρακτηήρας της βυζαντινής τάξης, προσωποποιημένης άπό τόν αυτοκράτορα, πού καθαγιαζει καθετί πού τόν άφορά..., άποτελεί τήν υπέρτατη έγγύηση για τή διατήρηση του πολιτικού και κοινωνικού "status quo"». Δέν είναι παράξενο ότι τό πλήθος των άγίων και όσιων της βυζαντινής περιόδου, όλων των μεγάλων οικουμενικών Πατέρων της ενδόξου εκείνης περιόδου, υπέστη διωγμούς και μαρτύρια από αυτό τό πολιτικο-θρησκευτικό status quo, όπως άκριβώς και οί μάρτυρες των πρώτων αιώνων του Χριστιανισμού από τά ειδωλολατρικά καθεστώτα.

Και ένα σύγχρονο παράδειγμα. Ό Πρόεδρος Μπούς, ό σημερινός πλανητάρχης, μετά τό φονικό τρομοκρατικό χτύπημα στους διδυμούς πύργους του Παγκόσμιου Κέντρου Έμπορίου και τό άμερικανικό Πεντάγωνο, παρέστη σέ θρησκευτική έπιμνημόσυνη τελετή στόν Καθεδρικό Ναό της Ούάσιγκτον στίς 14 Σεπτεμβρίου. Η έφημερίδα Washington

ΨΙΘΥΡΟΙ

«Βρώσις καὶ πόσις».

Καί μέ τήν εὐκαιρία, θά κάνουμε μία υπογράμμιση.

Στή συνέντευξη σκουπίδι, πού ἔδωσε στίς 30 Σεπτεμβρίου ὁ Μητροπολίτης τῆς καμαρίλας Κουμαριανός στό δημοσιογράφο τῆς καμαρίλας Παπαθανασόπουλο (νά μέ λές κυρ-Γιῶργο νά σέ λέω κυρ-Θεόκλητο) προβάλλεται μέ μεγάλα γράμματα ὁ λόγος τοῦ Κυρίου μας: «Οὐ γάρ ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρώσις καὶ πόσις ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη».

Τί κρίμα, ὅμως, πού ἡ βασιλεία Χριστοδούλου εἶναι μόνο «βρώσις καὶ πόσις», θάναυση καταπάτηση τῆς δικαιοσύνης καὶ προκλητική καὶ καθημερινή ἀνατροπή τοῦ κλίματος τῆς εἰρήνης!

Φαίνεται, πῶς ὁ κ. Χριστόδουλος ἢ δέ διάβασε ποτέ του αὐτό τό χωρίο ἢ τό διάβασε καί τό περιφρόνησε. Ὅλοι γνωρίζουν καί οἱ ἐφημερίδες ἀσχολήθηκαν ἐπανειλημμένα μέ τίς γαστριμαργικές του ἐπιδόσεις. Μέ τίς προτιμήσεις του στή βρώση καὶ στήν πόση.

Post, σέ ἄρθρο της μέ τόν εὐγλωττο τίτλο «Κραυγή πολέμου ἀπὸ ἄμβωνος» (22-9-01), δίδει κάποιες καίριες πληροφορίες. Οἱ παριστάμενοι ἦταν περί τούς 3.000. Σέ περίοπτη θέση τρεῖς πρώην Πρόεδροι τῶν ΗΠΑ, ἡ ἡγεσία τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, οἱ νῦν καὶ πρώην ἀρχηγοί τῶν CIA καὶ FBI, κυβερνήτες, δῆμαρχοι, κτλ. Ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ πλήθους ὁ Πρόεδρος ἀνέβηκε στὸν ἄμβωνα καὶ ὑποσχέθηκε νά ἀπαντήσῃ στά χτυπήματα καὶ «νά ἀπαλλάξῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τό κακό», γιατί αὐτὸ ἀποτελεῖ γιὰ τό ἔθνος «εὐθύνη ἔναντι τῆς ἱστορίας»!

Γιὰ τὰ ποδοπατήματα τῆς δικαιοσύνης ὑπάρχει ὁλόκληρη μαύρη βίβλος. Καί μόνο ὁ τρόπος, πού ἀναρριχήθηκε στό Μητροπολιτικό θρόνο τοῦ Βόλου νά ἀναφερθεῖ καί μόνο οἱ πλαστογραφίες, πού ἀποτόλμησε κατὰ τὴ μακρὰ σταδιοδρομία του νά ἐκδιπλωθοῦν καί μόνο τό ἡχηρό χαστούκι, πού δέχτηκε τελευταία ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας νά ὑπομνηστεῖ, ἀρκοῦν γιὰ τὴν ἐκτίμηση τῶν παραβάσεών του καὶ τὴν ὀριστική κρίση τῆς κώφευσής του στὰ προστάγματα τῆς δικαιοσύνης. Ἀλλὰ καί γιὰ τὴν ἔλλειψη εὐαισθησίας πρὸς τό ἀγαθὸ τῆς εἰρήνης ἔχει κανεὶς νά πεῖ πολλά, πάμπολλα. Δειγματοληπτικά καὶ ὄχι ἐξαντλητικά, μπορεῖ ὁ ἀντικειμενικὸς παρατηρητὴς νά ἀναφερθεῖ στὴν ἀνεπίτρεπτη πρακτική του, νά βεβηλώνει τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Εὐχαριστιακῆς προσφορᾶς, μέ τίς ἐμπρηστικές του ἀναφορές σέ παραλήψεις ὑπεύθυνων κρατικῶν παραγόντων ἢ μέ τὴ συνθηματολογία τοῦ κοινωνικοῦ ἢ ἐθνικοῦ διχασμοῦ, πού ἀντὶ νά ἡρεμοῦν τίς συνειδήσεις τῶν μελῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, προκαλοῦν ἔξαψη καὶ μίσος καὶ ἀντιπαράθεση.

Ὁ κόλακας, πού ἔδωσε τὴ συνέντευξη καὶ ὁ κόλακας, πού τὴν καταχώρησε στό ἔνθετο τῆς Κυριακάτικης ἐφημερίδας, δέ σκέφτηκαν, ὅτι, μέ τὴν ὑπόμνηση τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου μας, ἀποκαλύπτουν τὴ γυμνότητα τοῦ προῖσταμένου καὶ εὐεργέτη τους;

Ὁ ἀποστάτης ἄνθρωπος ἀντιμάχεται τό Θεό. Αὐτός, ὅμως, ὡς Κύριος τῆς ἱστορίας, μέ σεβασμὸ πρὸς τὴν ἐλευθερία τῆς προαιρέσεως κάθε προσώπου, προωθεῖ σταθερά τό σχέδιο τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. Αὐτός, σέ τελευταία ἀνάλυση, ὀρίζει γιὰ τὰ ἔθνη «προσσεταγμένους καιροὺς καὶ τὰς ὁροθεσίας... αὐτῶν» (Πράξ. ιζ' 26). Πόσο θά ζήσουν καὶ πόσο θά ἰσχύσουν. Κάθε ἐθνικὴ περγαμηνή, κάθε ἐθνικὸ «πεπρωμένο» ἐκμηδενίζονται μπροστὰ στὴ βουλή Του.

“Όταν ή κολακεία φτάνει στα άκρα, προκαλεί ρωγμές και αρχίζεις να διακρίνεις την αλήθεια.

Παπισμός απροκάλυπτος.

‘Ο στρατευμένος κάλαμος του αὐλικού δημοσιογράφου, παράλληλα με τὰ πολλά άλλα ἀτοπήματά του, κατακυλάει καί σέ ἀπροκάλυπτο Παπισμό, καθώς προσπαθεῖ νά δικαιώσει ἐκκλησιολογικά τήν ἡγεμονική ὑπεροψία τοῦ ἀφέντη του.

Θέμα του, πάντοτε, ἡ φιλοπρωτεία τοῦ κ. Χριστοδούλου, καί ἡ ἀπαίτησή του νά τόν μνημονεύουν οἱ Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς «πρῶτο» καί προϊστάμενό τους, πού προσπαθεῖ νά τήν ἐπενδύσει μέ θεολογικό μανδύα. Ἀλλά ἡ διαλεκτική του διάτρυτ. Δέν ἔχει καμμία σχέση μέ τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία. Ἀποτελεῖ ἀπήχημα τῆς Παπικῆς ἀπολυταρχίας.

Γράφει στό ἔνθετο τῆς ἐφημερίδας «Ἐλεύθερος Τύπος» τῆς 7ης Ὀκτωβρίου 2001: «*Τό θέμα τοῦ Πρώτου ὡς «κεφαλῆς» σέ κάθε Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία εἶναι θέμα ἐκκλησιολογικῆς οὐσίας, γιατί σημαίνει τήν ἐνότητά της*».

Ἡ θέση αὐτή εἶναι πέρα γιά πέρα Παπική. Στή Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία, ἐξ αἰτίας τῆς ἀνύψωσης τοῦ Πάπα σέ ἀρχηγό καί κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, τονίζεται ἡ παρουσία του καί ἡ διοικητική ὑπεροχή του, ὡς μαρτυρία ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας. Στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας ἡ ἐνότητα δέν ἐκφράζεται μέ τό μνημόσυνο τοῦ ὑποτιθέμενου πρώτου, πού δέν εἶναι παρά «πρῶτος μετὰ τὸ ἴσων», ἀλλά μέ τήν ἀπρόσκοπη καί ἀγιοπνευματικὴ λειτουργία τῆς Συνόδου. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας δέν εἶναι ἀνθρωποκεντρική, ἀλλὰ Συνοδική. Προσβλέπει στή Σύνοδο ὅλων τῶν Ἐπισκόπων Τῆς, πού συνάγονται (ἢ πρέπει νά συνάγονται) μέ φόβο Θεοῦ, μέ συναίσθηση τῆς εὐθύνης τους καί μέ τήν ἀναζήτηση τῆς πνοῆς τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Καί ἐκφράζουν, μέ τὴ Σύνοδό τους αὐτή, τήν

ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καί τήν ἐναρμόνισή της μέ τήν Ἀποστολικὴ Παράδοση.

Χίλια χρόνια πολέμησαμε τήν Παπικὴ ὑπεροψία. Καί μᾶς προέκυψε, μετὰ τήν ἐκπνοή τῆς τραγικῆς χιλιετίας, ἕνας νέος Πάπας στήν καρδιά τῆς Ἀθήνας.

Οἱ διάτρητες ἐπιστολές.

Μνημεῖο ἀσέβειας πρὸς τοὺς Ἱερούς Κανόνες τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, πρὸς τὸ ἀρχιερατικὸ ἦθος καί πρὸς τὴ στοιχειώδη ἐντιμότητα εἶναι οἱ τρεῖς ἐπιστολές, πού βγῆκαν ἀπὸ τὴ γραφίδα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου καί στάλθηκαν, ὡς ἀπαντήσεις σέ τρεῖς ἀντίστοιχες παλιές Πατριαρχικὲς ἐπιστολές, στό Φανάρι μέ τήν ἀκριτὴ ἔγκριση τῶν δώδεκα μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἐκεῖνος, πού τίς διαβάζει μέ ἀμερόληπτο μάτι, διακρίνει τὸ πνεῦμα τῆς ἀλαζονείας, πού ἐννοεῖ ἀκόμα καί νά στρεβλώνει τὰ ἱερά κείμενα, ἀρκεῖ μονάχα νά ἐξυπηρετηθοῦν οἱ ἄνομες φιλοδοξίες του. Στήν ἐπιφάνεια λειτουργεῖ ἕνα ἐπιστολιμαῖο ὕφος συμβατικῆς εὐγένειας, πού, στήν πραγματικότητα δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά προκλητικὸς Φαρισαϊσμός. Πίσω, ὅμως, ἀπὸ τὸ ὕφος αὐτὸ ὑφαίνεται ἡ ἀνομολόγητη σκοπιμότητα. Ἱστορικὲς ἀλήθειες ἀποκρύπτονται. Ἱεροκανονικὲς διατάξεις ἀλλοιώνονται. Γεγονότα παρερμηνεύονται.

Ὑποσχόμαστε στοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστες μας, νά τοὺς δώσουμε ἕνα διάγραμμα τῶν στρεβλωτικῶν ἐπιχειρημάτων, πού χρησιμοποιεῖ ὁ κ. Χριστόδουλος, γιά νά θεμελιώσει τίς ὑπερφίαλες ἀπαιτήσεις του καί πού δέν ἔχουν καμμία κάλυψη ἀπὸ τὴ διδαχὴ τῶν ἁγίων Πατέρων καί ἀπὸ τοὺς Κανόνες, πού ὅρισαν γιά τήν εὐπρεπὴ λειτουργία τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης.

Χωρὶς συμμάχους.

Μόνος, χωρὶς συμμάχους, πορεύεται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Ὀγδόντα Μητροπολίτες συγκροτοῦν τὴ Σύνοδο τῆς

Ίεραρχίας. Καί ἡ συντριπτική πλειοψηφία (τό 95% τοῦ συνόλου) δέν ἐμφανίζεται στή δημόσια σκηνή, νά σταθεῖ ἀποφασιστικά στό πλευρό του καί νά τόν ὑπερασπιστεῖ.

Ὁ δημοσιογράφος τῆς καμαρίλας του ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένα νά βρεῖ ὑπερασπιστές. Καί δέν τά καταφέρνει. Ἔτσι, ὅταν στριμώχνεται εἴτε ἀπό τίς ἀπανωτές γκάφες τοῦ προΐσταμένου καί εὐεργέτη του, εἴτε ἀπό τίς σφοδρές κριτικές, πού περνοῦν στά Μ.Μ.Ε. καταφεύγει σέ κακόγουστα τεχνάσματα. Τίς πιο πολλές φορές ἐμφανίζει ἕνα ἀπολογητικό κείμενο, τῆς κακῆς ὥρας καί ἰσχυρίζεται, ὅτι ἀποτελεῖ κρίση Μητροπολίτη ἢ ἐπισήμανση «ἐγκύρων ἐκκλησιαστικῶν κύκλων». Ἀλλά ἀποφεύγει ἐπιμελῶς νά ἀναφέρει τό ὄνομα τοῦ Μητροπολίτη, πού τοῦ ἐμπιστευθήκε τήν κρίση του, ἢ τή σύνθεση τῶν «ἐγκύρων ἐκκλησιαστικῶν κύκλων», πού ἀποφάνθηκαν αὐθεντικά καί εὐνοϊκά γιά τίς πρωτοβουλίες τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί ἀνῆρσαν τά ἐπιχειρήματα τῆς ἀντίπαλης παράταξης. Καί, κάποιες ἄλλες φορές ἐπιστρατεύει τά δυό περιθωριακά ὀνόματα, τοῦ Μητροπολίτη Κουμαριανοῦ καί τοῦ Μητροπολίτη Καισαριανῆς Δανιήλ, γιά νά ἐμφανίσει στό λαό, ὅτι δῆθεν διακεκριμένοι Ἱεράρχες ἔδωσαν συνέντευξη καί κατατρόπωσαν τούς ἀντιφρονούντες.

Οἱ συνεντεύξεις τῶν δυό αὐτῶν τύπων, πού εἶναι φυσικό νά αἰσθάνονται καταὑποχρεωμένοι καί καταχρεωμένοι στό Χριστόδουλο, μιά καί κάλυψε τή θεολογική ἀναπηρία τους καί τίς πομπές τους μέ τό χρίσμα τῆς ἀρχιερωσύνης, ἀποτελοῦν κλασικό δεῖγμα τῆς τραγικότητος τῆς μοναξιάς, στήν ὁποία ἔχει περιπέσει ὁ ἀλαζόνας πρόεδρος τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Κανένας σοβαρός συλλειτουργός του δέν τόν ὑπερασπίζεται. Κανένας Ἱεράρχης, πού σέβεται τόν ἑαυτό του καί τήν ἀρχιερωσύνη του, δέ διακινδυνεύει τήν ἀξιοπρέπειά του, γιά νά ἐμφανιστεῖ ὡς συνοδοιπóρος του.

Οἱ σοβαροὶ ἄνθρωποι τόν ἔχουν ἐγκαταλείψει. Καί μόνο τά ξεσκονόπανα τῆς κολα-

κείας δουλεύουν ἐντατικά, γιά νά συμπληρώσουν τό μεροκάματο καί νά εἰσπράξουν τό τίμημα.

Διαποίμανση ἢ κομματισμός;

Οἱ ἀρμόδιοι Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν μετέδωσαν, ὅτι ἡ ἀπόφαση διχοτόμησης τῆς Μητροπόλεως Νέας Σμύρνης στοχεύει ἀποκλειστικά καί μόνο στήν καλλίτερη διαποίμανση τῆς μεγάλης αὐτῆς Μητροπόλεως.

Ἡ ἀνακοίνωση αὐτή εἶναι ἕνα καθαρό ψέμα. Ἡ Μητρόπολη Νέας Σμύρνης δέν εἶναι ἡ μεγαλύτερη στήν ἐλληνική ἐπικράτεια, γιά νά χρειάζεται διχοτόμηση. Ἔχει μόνο 37 ἐνορίες, τή στιγμή, πού ἡ γειτονική Ἀρχιεπισκοπή ἔχει 140 ἐνορίες.

Ὁ στόχος αὐτῆς τῆς ἀπόφασης εἶναι διπολικός. Ἀπό τό ἕνα μέρος ἐπιδιώκεται νά εὐνοηθοῦν κάποια νεαρά πρόσωπα, πού γυροφέρνουν στήν αὐλή τοῦ προκαθημένου καί νά ἀνταμιφθοῦν γιά τίς πολλαπλές ὑπηρεσίες τους πρός τόν «καθήμενον ἐπὶ τοῦ θρόνου». Καί ἀπό τό ἄλλο, νά αὐξηθοῦν ἐκεῖνοι, πού δέ θά φέρνουν τήν παραμικρή ἀντίρρηση, ἀλλά θά ψηφίζουν, δίχως τόν παραμικρό νυγμό τῆς συνείδησης, αὐτό, πού προστάσσει κάθε φορά ὁ «ἡγεμόνας».

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνση: 19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχάτο.